

Publicerad 2016-06-12 12:05 av örnräven

En text om min lyckliga uppväxt i förorten och om drömmen att få bo där igen.

På Masthuggets topp farväl

På kyrkomuren vid Masthuggets topp,
sitter jag på avskedsdagen på första parkett.

I den gråa horisonten ser jag mitt liv passera i revy, och börja om på nytt igen.

På den vackraste bron av dem alla, färdas jag i mitt egna inre.

Jag minns mitt rosa 80- tal, jag minns mitt eget Brasilia.

Jag minns vår rostiga Saab som varje morgon motvilligt, transporterade mig till de rikas värld.

Jag minns hur jag fick kämpa.

Slåss.

Kriga.

Ingen förstod.

Mina kläder, mitt halvkonstiga efternamn.

Ingen förstod att mitt hemliga liv mellan höghusen på min alldeles egna satellit, varit mitt allt.

Min barndom på Skolspåret 24, var inget annat än magisk.

Adressen alltid och än, hemlig.

Alla, har alltid trott att jag varit acklimatiserad.

Gentrifierad.

Previligerad.

På avskedsdagen på första parkett inser jag tudelat, att det var två som ovillkorligt alltid velat mig väl.

Min historia, vill jag aldrig radera.

Eliminera.

Eller deportera.

60-talets byggnadselement, ÄR mitt DNA.

På min sorgligaste dag ever, säger jag inte farväl.

Jag projecerar Majornas takmosaik i mitt inre, och hoppar hastigt in i den alldeles för dyra bilen.

Livet, går vidare.

Känner mig privilegerad.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren örnräven med Poeter.se id #70278 innehar upphovsrätten